

Arrest

**nr. 183 600 van 9 maart 2017
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 29 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 1 februari 2017.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VAN ROSSEM.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidige asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorige asielaanvraag heeft uiteengezet. Daarnaast verklaart zij geen woonplaats te hebben.

Verzoekster haar eerste asielaanvraag werd afgesloten door het Commissariaat-generaal met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat India als eerste land van asiel kan worden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werd bevestigd door deze Raad in zijn arrest nr. nr. 138.872 van 19 februari 2015. In het kader van haar tweede en derde asielaanvraag nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Tegen deze beslissingen stelde verzoekster geen beroep in bij de Raad waardoor deze definitief zijn geworden en als vaststaand dienen te worden beschouwd.

Ter ondersteuning van haar huidige asielaanvraag legt verzoekster een persmededeling van het Tibet Justice Center neer.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekster haar eerste asielaanvraag werd besloten dat India voor haar kan worden beschouwd als 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet en verzoekster niet aantoont dat zij bij terugkeer naar haar eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat zij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die deze vaststelling kunnen

wijzigen, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoonbaar in India, haar eerste land van asiel, persoonlijke problemen te hebben (gekend).

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij zich louter beperkt tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken en minimaliseren van de bevindingen van de commissaris-generaal.

Een verwijzing naar algemene rapporten en artikels volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst, desgevallend eerste land van asiel, werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke.

Het reisadvies is bestemd voor reislustige Belgen en vormt geenszins een leidraad voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het stuk "Biedt India "reële bescherming" aan Tibetanen?" (een informatienota voor praktijkjuristen die Tibetaanse vluchtelingen uit India bijstaan), doet geen afbreuk aan de gedane vaststellingen uit de bestreden beslissing.

In zoverre verzoekster artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat zij een dergelijk risico loopt, moet haar beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling of verwijzing naar een algemene situatie volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire

beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 17 januari 2017, voert verzoekende partij aan dat de tolk tijdens het interview een ander dialect sprak en dat dit interview dan ook zeer moeizaam is verlopen. Verzoekende partij wijst er op dat nadat zij de bestreden beslissing samen met de sociaal assistente overliep het duidelijk was dat een en ander niet correct werd vertaald. De Raad checkt vooreerst of verzoekende partij en de tolk ter terechtzitting elkaar kunnen begrijpen en stelt vast dat er blijkbaar geen problemen zijn. Op de vraag waarom verzoekende partij een vierde asielaanvraag heeft ingediend stelt verzoekende partij dat zij bang is om uitgezet te worden en vervolledigt haar raadvrouw dat zij ook nog een document heeft ingediend van het Tibetaanse bureau (Tibet Justice Center). Verzoekende partij blijft er bij dat zij de tolk niet goed kon verstaan en op de vraag over welke asielaanvraag er eigenlijk wordt gesproken stelt verzoekster dat er geen problemen waren de eerste keer maar dat het de tweede en de derde keer niet goed ging. Tot slot stelt verzoekende partij dat het element van de tolk en haar moeilijk dialect niet werd beantwoord in de beschikking.

4.2. Bij nazicht in het verzoekschrift blijkt dat er een probleem zou zijn geweest tijdens haar eerste asielaanvraag omwille van haar zeldzaam en moeilijk dialect en de slechte vertaling. Tevens wordt aangevoerd dat zij tot op heden geen mogelijkheid heeft gekregen om dit recht te zetten. Verzoekende partij kan hier echter niet in worden gevolgd. Niettegenstaande verzoekende partij beroep heeft ingesteld tegen de beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 26 augustus 2014 genomen door de commissaris-generaal in het kader van haar eerste asielaanvraag, heeft zij van deze beroepsprocedure geen gebruik gemaakt om deze beweerdelijke slechte vertaling omwille van haar moeilijk dialect aan te kaarten. Uit 's Raads arrest nr. 138 872 van 19 februari 2015 blijkt niet dat zij dienaangaande in haar verzoekschrift evenals ter terechtzitting enige melding van heeft gemaakt.

Hoe dan ook, uit het gehoorverslag van 21 maart 2014 kan niet worden afgeleid dat er een dergelijk communicatieprobleem was met de tolk noch heeft zij dit aangehaald tijdens het gehoor. De Raad wijst er bovendien op dat, indien verzoekende partij tolken- of taalproblemen ondervond, het haar verantwoordelijkheid is om dit tijdig te signaleren en eventuele fouten met de nodige precisie aan te duiden en te corrigeren. Verzoekende partij heeft dit nagelaten en heeft verklaard de tolk goed te hebben begrepen (gehoorverslag 31 maart 2014, 20). Verder blijkt uit het administratief dossier niet dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partij ter terechtzitting poneert, er zich enige taalproblemen hebben voorgedaan met de tolk in het kader van haar tweede en derde asielaanvraag. Gezien de gehoorverslagen d.d. 12 maart 2015 en 1 februari 2016 in het kader van haar tweede respectievelijk derde asielaanvraag haar in het Tibetaans werden voorgelezen had zij de mogelijkheid hierover bijkomende opmerkingen te maken. Verzoekende partij heeft dit nagelaten en maakt voor het eerst een opmerking over de vertaling in het verzoekschrift in het kader van haar vierde asielaanvraag. Ter terechtzitting van 24 februari 2017 bleken er evenmin enige problemen tussen verzoekende partij en de Tibetaanse tolk.

De heden door verzoekende partij opgeworpen tolkproblemen zijn niet alleen laattijdig, maar ook ongegrond, temeer verzoekende partij in het verzoekschrift niet concreet aangeeft welke essentiële elementen niet of niet zorgvuldig werden vertaald in haar eerdere asielaanvragen.

Verder benadrukt zij dat zij een document heeft ingediend van het Tibetaanse bureau (Tibet Justice Center), zonder evenwel in te gaan op de door de commissaris-generaal gedane vaststellingen dienaangaande. Deze bevindingen blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS